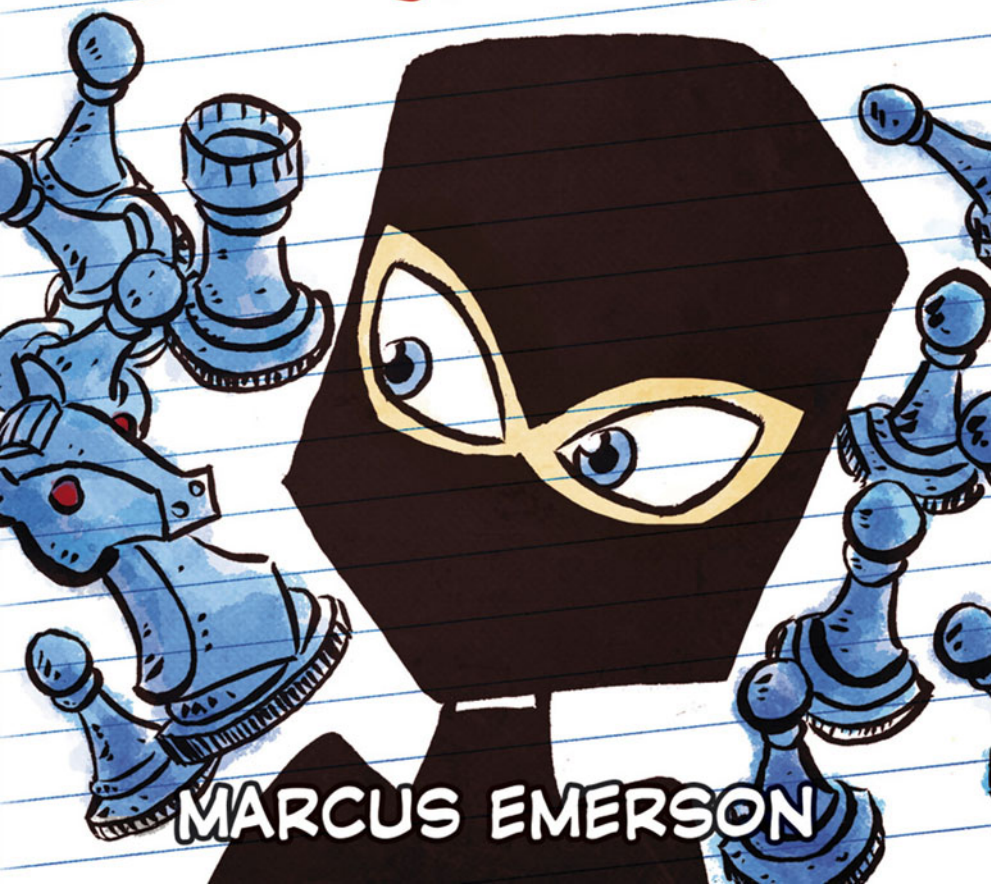

Deník nindži ze šestky

4

šach mat

MARCUS EMERSON

Deník nindži ze šestky

Deník hindži ze šestky

šach mat

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD
ilustroval DAVID LEE

Přeložil ONDŘEJ DUHA

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2013 by Emerson Publishing House
Illustrations copyright © 2013 David Lee
All rights reserved.

Z anglického originálu *Diary of a 6th Grade Ninja 4. A Game of Chase*
(First published by Emerson Publishing House)
přeložil © 2016 Ondřej Duha
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-908-4 (pdf)

Tuhle věnuji Evelyn...

SEZNAM
POSTAV

CHASE

ZOE

BRAYDEN

OLIVE

FAITH

GAVIN

WYATT

Hlásí se Chase Cooper, a jestliže víte, kdo jsem, tak taky víte, že mých několik prvních měsíců v Buchananově škole patřilo k nejšílenějším měsícům v mém životě. Klany nindžů, piráti, sbírka pro potravinovou banku, bruslařská party a ukradený milostný vzkaz jsou jenom malé ukázky toho, co mě zatím v téhle škole potkalo.

Ale kdybyste mi řekli, že pokračování mého šestého ročníku bude ještě *šílenější*, tak bych na vás zamumlal něco sarkastického, zatímco bych vám hrozil pěstí.

Jsem šesták v Buchananově škole, která se nepodobá žádné škole, o které jsem kdy slyšel. Co tím přesně myslím? No, v té předchozí škole, do které jsem chodil, nebyly žádné tajné klany nindžů ani schůzky pirátů. Říká se, že to nějak souvisí s tím, že se tahle budova jmenuje po Jamesi Buchananovi, ale já toho nevím o prezidentech dost, abych tomu odporoval. Víím jenom, že Buchanan byl

patnáctý prezident a jediný, který *neměl* manželku. Prezidentova manželka je normálně první dáma, ale protože žádnou neměl, byla první dámou jeho *neteř*. Divné, co?

Na začátku školního roku jsem byl nováček, ale na to se už nemůžu moc vylouvat, protože jsem tady už *čtvrtý* měsíc. Jasně, pořád ještě neznám všechny ve škole, ale už bych neřekl, že jsem zelenáč.

Druhý den školy mě přijal do klanu nindžů kluk, z kterého se vyklubal jenom další tyran v moři tyranů. Krátce nato mi ostatní členové nabídli pozici vůdce kvůli tomu, že jejich starý vůdce byl pitomec.

Můj vzhled se moc nezměnil kromě zjevného faktu, že všichni stárneme bez ohledu na to, jak moc se tomu bráníme. Jsem nejspíš o nějaké tři čtyři centimetry vyšší, což by bylo úžasné, kdyby mi zároveň narostly i svaly, ale to ne. Vlastně to vypadá, že jsem ještě *hubenější*, než jsem byl. Ale o nic moc nejde. Naučil jsem se přehlížet posměšky.

Jsem pořád ten nesmělý kluk, jako na začátku školního roku? To se vsaďte – něco takového se nezmění přes noc, ale myslím, že se zlepšuju i v tomhle.

Jestli jste četli můj předchozí deník, vzpomenete si, že jsem naprosto *sestřelil* Wyatta a Carlyla na bruslařské ploše; porazil Carlyla v závodě a vyškolil Wyatta ve hře zvané Zastřel kachnu. Zazněly projevy, pila se limonáda a přátelství posílila.

... až na jedno přátelství.

Brayden na mě má pořád vztek, protože jsem nepromluvil, když jsem měl. Školní noviny otiskly fotku nindži prchajícího před školními dozory, a pak Braydena chytili, když ten zločin vyšetřoval ve *svém* nindžovském obleku. Všichni předpokládali, že ten nindža na fotce byl on. Víím, že se jenom snažil pomoci, ale zvorál to a na jeden den ho vyloučili ze školy. *Neměl* to dělat, ale víím, že jsem nejspíš měl udělat *něco*, abych tomu zabránil. Aspoň myslím, že jsem mohl. Za poslední měsíc jsme spolu sotva promluvili, což mě trápí, ale nejsem to *já*, kdo udělal něco

špatně. Však on se vzpamatuje. Jenom doufám, že to stihne do maturity.

Faith je v pohodě jako vždycky. Pořád jsme spolu ve dvojici v laborce a za minulý měsíc jsem ji líp poznal. Mnohem víc se zajímá o videohry a horory, než jsem si původně myslel, takže je v mých očích ještě *úžasnější*. Ukázalo se, že jedním z jejích koníčků je sledovat hrozné filmy a zároveň si z nich dělat legraci – přesně jako jsme to rádi dělali s Braydenem.

Moje sestřenice Zoe má taky dost napilno. Po škole ani na nedělních obědech našich rodin se moc nevidáme, protože má hlavní roli ve hře, která má mít asi za měsíc premiéru. Myslím, že ta hra je o osiřelé holce, kterou adoptoval nějaký boháč – zvláštní, jestli chcete znát můj názor, ale jestli se nepletu, je to klasická hra stará asi sto let.

Čím víc si povídám s Gavinem, kapitánem školních dozorů, tím mám toho kluka radši. Je z Texasu, což vysvětluje, proč mluví jako kovboj. Je jedním z mála ve škole, co znají moje tajemství – že jsem vůdce tajného klanu nindžů, který trénuje v utajení. Je ale v pohodě, tak jsem se mu s tím svěřil.

Před měsícem taky pomohl Zoe a mně utéct před klanem rudých nindžů. Zatímco jsem se svojí sestřenicí prověřoval místo, kde jsem si myslel, že trénují, tři z těch chlapíků nás zahnali do kouta. Poté, co nás pronásledovali přes několik prázdných tříd, nás Gavin odtáhl stra-

nou a schoval. Zachránil nám toho dne život? Nejspíš. Zmáčkl mi paži tak silně, až se mi udělala modřina? To neřeknu. Zakoukala se do něj Zoe jako cvok, protože ji zachránil? Jo, fakt děs.

A to mě přivádí k Wyattovi a klanu rudých nindžů. Víím, že jsou tady ve škole, a víím přesně, kteří žáci do klanu patří, protože nosí na zápěstí červené gumové náramky. Podle všeho každý, kdo vstoupí do Wyattova klanu, dostane tenhle „náramek přátelství“, takže se mezi sebou navzájem poznají. Rád bych věděl, jestli dostanou i *nálepku*.

Od bruslařské party se mi Wyatt překvapivě neplete do cesty. Pořád na mě vrhá vzteklé pohledy, když ho míjím na chodbě, ale jinak *nic*. Na jednu stranu je to fajn, ale na druhou mě trochu děsí, že něco chystá. A na třetí stranu se možná poučil. Ale na čtvrtou stranu to třeba vzdal! To už máme *čtyři* strany!

Rudí nindžové se taky moc neprojevují. Je to divné, protože ten první týden, kdy jsem je odhalil, překypovali aktivitou, ale od té doby nic moc. Nemůžu říct, že bych z toho byl smutný. Vlastně spíš naopak. Zoe si myslí, že dokud se neprojevují a drží se ode mě dál, měl bych radši předstírat, že ani neexistují. Zdá se mi, že má pravdu. Třeba to nějak souvisí s tou zásadou „*nevšímej si jich a oni tě nechají na pokoji*“.

Ale v Buchananově škole se toho za scénou děje víc,

než si kdokoliv uvědomuje, a tenhle měsíc začalo být všechno ještě divnější. Stalo se to hned po tom, co jsem přišel v pondělí ráno do školy... zvláštní, jak zlo rádo začíná od nuly v pondělí. Teď vím, proč tenhle den většina dospělých *nenávidí*...

„No to se podívejme!“ řekl za mnou chraptivý hlas. „Není tohle *brdina* Buchananovy osobně?“

Sevřel se mi žaludek, když jsem se otočil s obavou, že už po mně Wyatt zase jde. K mému příjemnému překvapení to nebyl on. „Zoe!“ vyjekl jsem tak pronikavě, až mě zabořelo v krku. „To fakt nebylo vtipný! Mluvila jsi jako *chlap*!“

Ušklíbala se. „Normálně bych tě za něco tak hrubého praštila, ale odpustím ti to, protože jsi vypísknul jako holčička.“

Zasmál jsem se a otevřel svoji zchátralou skříňku. Cedulka s číslem byla špinavá a visela na jediném šroubu přímo nad číslem 108.

„Šťastná sto osmička,“ zašeptal jsem, když plech zazvonil o plech a odhalil hromadu rozházených papírů uvnitř.

Vlastně jsem byl pyšný na to, jak moje skříňka vypadá. Byl to jeden z těch nepořádků, které jsou *tak brozné*, že se nic ani nepohne. Všechno bylo tak pevně stlačené, že moje věci nikdy nevytuhly ven. Učebnice jsem měl položené na horní polici, ale každý domácí úkol, referát o knize a všechny další papíry byly smáčkuté na dně skříňky. Ta hromada byla už skoro půl metru vysoká a doufal jsem, že do konce roku zaplní celý metr a půl prostoru ve skřínce. Když už něco děláš, dělej to pořádně, ne?

„Proboha,“ zašeptala Zoe, když pohlédla na moji slavnou papírovou horu. „Tvoje máma by se rozplakala, kdyby to viděla.“

Zasmál jsem se. „Myslím, že už je ode mě na leccos zvyklá, takže by bylo asi potřeba mnohem víc než binec ve skřínce, aby se rozplakala. A ty papíry nejsou zdaleka to *nejhorší*. Jsem si celkem jistej, že někde u dna jsou pohřbený nedojedený sendviče.“

Zoe si zakryla pusou dlaní. „To jako vážně?“

Pyšně jsem se usmál.

Sestřenice se ke mně obrátila zády a zamířila do třídy. Mávla rukou. „Kluci jsou *děsný*.“

„Uvidíme se na hodině!“ zahalekal jsem, když jsem se obrátil zpátky ke skřínce. Popadl jsem knížky z horní police a strčil je do batohu. Od chvíle, kdy jsem se rozhodl, že v něm nebudu nosit svůj nindžovský oblek, jsem měl mnohem víc místa na školní pomůcky, které asi přece jenom měly přednost.

Během druhého a třetího měsíce školy jsem o svůj nindžovský oblek přišel. Když Carlyle vyhrožoval, že ublíží mojí sestřenici Zoe, jsem mu ho dal výměnou za to, že ji nechá na pokoji. A minulý měsíc mi ho ukradl Wyatt a použil ho ke spáchání série zločinů v Buchanově škole.

Teď nosím nindžovský oblek *pod* svými školními šaty. Nepřipadá v úvahu, že bych se ho znova vzdal! Asi si myslíte, že mi musí být horko, ale ve skutečnosti je to docela příjemné, protože se ochlazuje. Taky jsem vyměnil původní vršek obleku za vršek s kapucí. Kdybychom na

sebe náhodou narazili na srazu nindžů, nejspíš byste řekli něco jako: „No páni, ty máš ale *pěknej* nindžovskej oblek!“

A pro ty zvědavé z vás: ano, Buchananova škola *pořád* pátrá po tom nindžovi z fotky ve školních novinách. Těch pár dětí, které vědí, že jsem vůdce klanu nindžů, taky ví, že jsem to *nebyl* já, ale to zřejmě nestačí, aby to přesvědčilo zbytek školy.

Kvůli té fotce nařídil předseda školní samosprávy vykácení lesíku u běžecké dráhy a hřiště na základě anonymního udání, že tam trénují nindžové. Vy i já dobře víme, kdo mu ten tip nejspíš dal.

Když jsem zapínal batoh, bylo už v chodbě ticho, což bylo špatné znamení. Znamenalo to, že každou vteřinou zazvoní. Hodil jsem si batoh na ramena a naposledy se podíval do skříňky, abych se ujistil, že jsem nic nezapomněl. V tom okamžiku upoutalo něco můj pohled. Malý černý předmět ležící na vrcholku hromady papírů. Nevím, jak jsem ho mohl předtím přehlédnout.

„Co jsi *zai*?“ zašeptal jsem a zvedl předmět ve dvou prstech. Když jsem ho přiblížil k očím, došlo mi, že je to černá šachové figurka, přesněji řečeno kůň.

Rozhodně to nebyla *moje* šachová figurka, protože mě ta hra připadá nudná. Moc ji neovládám, hrál jsem ji jenom párkrát na tátově mobilu, ale nebylo to nic pro mě. Jsem spíš hráč typu „*zastřel ta mimozemská zombie*“.

Pak jsem si všiml žlutého lístku z poznámkového

bločku, na kterém figurka ležela. Hned jsem poznal, že je na něm něco rukou napsané, a sevřel se mi z toho žaludek. Každý lístek, který jsem v téhle škole dostal, přinášel špatnou zprávu, takže bylo pravděpodobné, že ani tahle nebude dobrá. Zvedl jsem ho a přečetl.

*Chasi,
znám tvoje tajemství. Hra začala. Hraj se mnou, nebo
povím celé škole, co jsi zač.*

Osel je vinen

Osel je vinen? Jaký osel? Nechal mi to tam nějaký psychopatický superzlosyn? Skvělé. Vážně, co to s dětmi je, že mi píšou strašidelné vzkazy? Skoro jsem měl pocit, jako by na mě měla Buchananova škola pifku.

Zvedl jsem pěst a zahrozil jí. „Jamesi Buchanane!“ za-

sténa! jsem a doufal, že se patnáctý prezident obrací v hrobě.

Přeložil jsem lístek napůl a strčil si ho do kapsy. Jak se ty věci vůbec dostaly do mé skříňky? Vzhlédl jsem ke škvírákům dveří, ale šachová figurka byla moc velká, aby jednou z nich prošla. Někdo musel moji skříňku *otevřít* a dát ji tam...

... ale kdo to mohl být?

Zvonění ohlásilo začátek třídnické hodiny. Když jsem se obrátil, uviděl jsem, že jsem zbyl na chodbě sám. „Paráda,“ zamumlal jsem a rozběhl se do třídy. „Zase pozdě!“

Pondělí. 7.47. Třídnická hodina.

Paní učitelka Robinsonová už stála před třídou a četla ranní oznámení, když jsem konečně vstoupil do třídy. Naštěstí mě nechytil žádný ze školních dozorů, protože jinak bych určitě skončil v ředitelně. Vklouzl jsem do místnosti a jako obvykle se posadil za Zoe. Paní Robinsonová viděla, že jsem přišel pozdě, ale jenom na mě mrkla. Myslím, že jí to bylo jedno.

„Pěkný,“ šeptla Zoe. „Přestalo tě bavit chodit těsně před zvoněním, tak teď budeš chodit pozdě, co?“

Přikývl jsem. „Však mě znáš. Chodit včas je *pro ptáky*,“ odpověděl jsem. Nikdy jsem nechápal, co to znamená, ale když budu tu frázi používat dost často, třeba na to jednoho dne přijdu.

Paní Robinsonová se opírala o tabuli a ledabyle odříkávala oznámení. „Jak už mnozí z vás vědí, v následujících několika týdnech budou v jídelně probíhat menší stavební úpravy. Po nešťastném incidentu zahrnujícím kuchyni a několik spálených topinek se zjistilo, že náš systém požárních rozprašovačů je zastaralý a musí se vyměnit.“

„Nešťastný incident?“ zeptal se jeden žák v první řadě. „Myslíte, jak se rozprašovače automaticky zapnuly, když neměly?“

Paní Robinsonová sepjala ruce. „*To* je vlastně ten problém. Naše rozprašovače jsou tak staré, že se musejí zapínat *manuálně* pákou v jídelně.“

„Nejsou *automatický*?“ vyštěkl ten žák. „Proboha, jsou snad ze středověku? Je někde ve škole běhací kolo plný kryš, který tu věc pohání?“

Zbytek třídy se zasmál, ale já ne. Zaměstnávaly mě představy, jak *úžasní* by byli krysí hasiči, kteří by jezdili v malých kryších hasičských autech.

Další žákyně na straně místnosti zvedla ruku, ale promluvila ještě dřív, než ji paní učitelka vyvolala. „Já jsem v jídelně v jednom kuse,“ řekla a stoupla na konci věty hlasem, takže to znělo jako otázka. „Jak to, že jsem tam nikdy žádnou takovou páku neviděla?“

Paní Robinsonová obrátila oči ke stropu. „Asi moc mluvím, ale ta páka je za zamčenými dveřmi. Nikdo se tam nedostane bez klíče.“

Moji spolužáci sborem přikývli. Z různých konců třídy zazněla spousta „no jasně“ a „to dá rozum“.

„Ale vážně,“ zamumlala paní Robinsonová. „Ten systém se bude modernizovat, takže v jídelně bude o něco rušněji než obvykle. Doba vydávání oběda se ale nezmění.“

Několik žáků vydechlo úlevou. Některým dětem asi *opravdu* chutnají školní obědy.

Paní učitelka pokračovala. „Samozřejmě taky víte, že nový znak Buchananovy školy dorazí koncem týdne, ale nové mikiny na té vé tady budou dneska nebo zítra, takže jestli jste si ji objednali, myslím, že je pan učitel Cooper bude mít připravené na začátku hodiny tělesné výchovy.“

Vždycky mi připadalo divné říkat těláku *té vé* nebo *tělesná výchova*. Znělo to tak chladně a krutě. Proč neříkat prostě „tělák“?

„Na těch nových mikinách bude náš nový maskot,“ povzdechla si paní Robinsonová. „Ten, jehož vymýšlení zabralo našemu *Chasi Cooperovi* celý měsíc.“

Ostatní děti se obrátily na židlích a vyvalily na mě oči. Zkřížil jsem ruce na prsou a trochu se sesunul na židli ve snaze skrýt se před jejich zklamanými pohledy.

Když jsem před dvěma měsíci porazil Carlyla na norské opičí dráze, dostal jsem možnost vybrat nového školního maskota.

Dlouho mi trvalo rozhodnout se, jaký maskot by to měl

být, protože jsem chtěl, aby to bylo něco úžasného, co by vzbuzovalo *strach* v srdcích žáků jiných škol. Ale pak mě napadlo: Moment, opravdu jim chceme nahánět *strach*? Nebo vyhrávat v soutěžích? Kdybychom byli něco jako „Panteři“, nelišili bychom se od ostatních škol, proto jsem se rozhodl vybrat maskota, který vypadá neškodně. Něco, za co by se mohli postavit všichni žáci školy. Něco *majestátního a hrdého*. Něco, co by přivedlo ostatní školy na myšlenku, že *nejsme* tak úžasní, jak ve skutečnosti jsme. Víte, chtěl jsem vybrat maskota, který by jim zamotal hlavu natolik, aby se při zápasech tolik nesnažili. Vítězství Buchananovy školy bude rychlé a nečekané!

Dříve jsme si říkali Buchananské *divoké kočky*.

Teď si říkáme Buchananští *losi*.

Paní Robinsonová dál mluvila ke třídě. Všichni obrátili pozornost k ní, jen Zoe zůstala otočená ke mně.

Moje sestřenice sevřela rty a zamračila se, zatímco mi zírala do duše. „*Jak* jsi to myslel?“

„Já nevím!“ řekl jsem nejistě. „Asi jsem si myslel, že budeme mít výhodu, protože nás ostatní školy nebudou brát tak vážně!“

„Ale *los*?“ zeptala se Zoe znechuceně.

„V té chvíli mi to připadalo jako dobrý nápad!“ odpověděl jsem.

Zoe s úsměvem potřásla hlavou. I když byla vytočená, věděl jsem, že jí to připadá *trochu* legrační. Nakonec řekla:

„Nejhloupější na tom je, že stačí změnit první písmeno, a máš úplně jiný zvíře. Bude se to plíst! Buchananský vosy. Buchananský kosi.“

„Tak to teda ne! Na rozdíl od losů mají vosy na konci tvrdý y. A taky žihadlo!“ namítl jsem. „Kromě toho, stádo losů vypadá fakt jinak než hejno vos.“

Zoe ztěžka polkla. „Proboha, poprvé v životě mám pocit, že z našeho rozhovoru blbnu. Jaký hejno vos? Vosy by udělaly spíš roj. Co takhle hejno kosů?“

Pokrčil jsem rameny. „Pro mě za mě si tady vyjmenuj třeba celou zoologickou. Jsme prostě losi a šlus.“

Paní Robinsonová přestala číst oznámení, když se třída otočila znova k nám.

„Je tam vzadu všechno v pořádku?“ zeptala se znepokojeně. Zoe zrudla a obrátila se zpátky ke katedře. „Ano, promiňte.“

Paní učitelka se na chvílku odmlčela a dívala se na moji sestřenici a na mě. Přiokrčil jsem se na židli a Zoe zamumlala další omluvu, než paní Robinsonová zas promluvila. Jakmile znova nabrala své řečnické tempo, naklonil jsem se přes lavici dopředu.

Vytáhl jsem z batohu šachovou figurku a zatukal jí sestřenici na rameno. „Podívej, co jsem našel dneska ráno ve skřínce.“

Zoe se neohlédla. „Je mi to jedno.“

„No tak,“ zašeptal jsem a strčil jsem jí figurku před obli-

čej. „Podívej! Tenhle malej koník seděl na mojí hromadě papírů.“

Zoe neotočila hlavu natolik, aby mi pohlédla do obličeje, ale věděl jsem, že se dívá na tu šachovou figurku. „No a? Šachovej kůň,“ řekla.

„Ale někdo se dostal do mojí skříňky a dal mi ho tam,“ nenechal jsem se odbýt. „Co myslíš, že by to mohlo znamenat?“

„Myslím, že to znamená, že tvoje skříňka ožila a chce si s tebou zahrát šachy,“ odsekla posměšně. „Třeba po tobě jde celá škola.“

Tiše jsem se zasmál. „Sranda je, že mě napadlo totéž. Nejspíš bych prohrál i *se skříňkou*. Co když je to nějaký znamení? Třeba tím někdo chce naznačit, že jsem rytíř v lesklý zbroji, kterému už chybí jenom kůň?“

Zoe si odfrkla. Několik dětí se po ní ohlédlo, zatímco potlačovala smích. „Rytíř v lesklý zbroji – to je dobrý.“

„Mysli si, co chceš,“ povzdechl jsem si a opřel se: „Možný to je. Třeba je to od holky, která se stydí mě oslovit, tak se...“

Zoe mě přerušila. „Tak se vloupala do skříňky a nechala ti tam šachovou figurku? Pochybuju.“

Neodpověděl jsem.

Zoe se otočila na židli a mile se usmála. „Promiň, nechtěla jsem tě tak utřít. Je to nejspíš jenom nějaký fór nebo tak. Znáš někoho dalšího, kdo nějakou dostal?“